

Mindjárt követlek, Uram...

Az Atya, a Fiú és a Szentlélek nevében. Ámen.

Ezek szekerekben, amazok lovakban bíznak.

Mi pedig az Úrnak, a mi Istenünknek nevééről emlékezünk meg.

Taníts meg engem a Te útjaidra, hogy járhassak a Te igazságodban, és teljes szívvel féljem nevedet. Én pedig a Te kegyelmed sokaságából a házadba mehetek. Leborulok szent templomodban a Te félelmedben. Mert Te, Uram, megáldod az igazat, körülveszed a Te jóvoltoddal, mint egy pajzzsal. Bizony, jóságod és kegyelmed követnek engem életem minden napján. Az Úr házában lakozom – hosszú ideig. Áldott az Isten, aki nem vetette meg imádságomat, és kegyelmét nem vonta meg tőlem.

Dicsőség az Atyának és a Fiúnak és a Szentléleknek,
miképpen volt kezdetben, most és mindenkor
és mindörökkön-örökké. Ámen.

Ezek szekerekben, amazok lovakban bíznak.

Mi pedig az Úrnak, a mi Istenünknek nevééről emlékezünk meg.

Imádkozzunk.

Istenünk! Te adtál nekünk elmét azért, hogy a te akaratodat kövesse. Te adtál nekünk szájat, azért hogy megemlékezzen a Te nevedről. Te adtad nekünk egyszülött Fiadat, aki feltámadt a halálból. Add nekünk kegyelmedet, hogy a mi lelkünkben is feltámadhasson a Krisztus, aki Veled és Szentlélekkel él és uralkodik örökkön-örökké. Ámen.

Kedves Testvéreim! Hallgassátok meg a Jézus követéséről szóló csendesnapunkat indító áhítatunk igéjét, ahogyan megírva találjuk a Királyok első könyve 19. fejezetének a 19.-től a 22. verseiben a következőképpen (álljunk fel): Amikor [Illés próféta] elment onnan, rátalált Elizeusra, Sáfát fiára, aki éppen szántott. Tizenkét pár ökör ment előtte, ő maga a tizenkettediknél volt. Amikor Illés elment mellette, rádobta a palástját. Akkor ő otthagyta az ökröket, Illés után futott, és ezt mondta: Hadd csókoljam meg apámat és anyámat, azután követlek! Ő azt felelte: Menj, de térj vissza; ne feledd, hogy mit tettem veled. Elizeus otthagyta őt, de aztán vette az egyik pár ökröt, levágta, és az ökrök szerszámából rakott tűzön megfőzte a húst, odaadta a népnek, és ettek. Ő pedig elindult, követte Illést, és a szolgálatába állt. (Foglaljunk helyet.)

Kedves Testvéreim! Elgondolkodtunk-e már valaha azon, hogy miért nem volt szokás a nagy magyar Alföldön senkit sem megkövezni? – Hát azért, mert napokig kellene a köveket gyűjtögetni ahhoz, hogy egy jóízű megkövezés kivitelezhető legyen... Izrael azonban kősivatag. Ott a *szántás* a sokkal kevésbé kézenfekvő tevékenység – semmint a megkövezés. Elizeus, az ábél-mehóláti Sáfát fia mégis szántott... Nem is akárhogyan szántott: tizenkét pár ökrrel. Csak módos gazda fiának volt tizenegy legénye, akik sorban szántották vele – mint tizenkettedikkel – a nem kicsiny földet. Ábél-Mehólát a Jordán völgyében van, a Genezáreti tótól mintegy 15 km-re délre. A *nagyon kevés* igazán gazdagon termő vidék egyike volt az ókori Izraelben.

Ezt a jólétet, ezt a gazdagságot hagyta ott Elizeus futva és rohanva azért, mert egy jóember arra járt, és rádobta a palástját. Hibbant agyú bolond volt ez az Elizeus? Nem. A héber szövegben a „palást” még sokkal gazdagabb jelentésű szó, mint amit a magyar fordítás visszaadhat. A palást nemcsak fejedelmi öltözet, hanem a dicsőségnek és fenségnek a kifejezése. Nem a hordozója dicsőségé és fenségévé – hanem Istené. Palástot csak felkent király, vagy próféta hordhat. Illés egyedül jött, király nem lehetett. Nyilvánvaló tehát Elizeus számára, hogy Illés próféta volt. Illés palástjának érintésére később – mind Illésnek, mind pedig a visszaútban az Illés prófétai erejét megkapott Elizeusnak – kettéválik a Jordán vize – ahogyan egykoron a tenger Mózes és népe előtt, és ahogyan a Jordán a honfoglaló Józsué és népe előtt. **Illés és Elizeus korában a vőlegény azzal jegyezte el a menyasszonyát, hogy a köpenyét a leányra dobta. Elizeus számára tehát egyértelmű volt az, hogy egy próféta hívja el őt Isten szolgálatára – aki nem a saját akaratából, hanem Isten rendelését végrehajtva teszi ezt.**

És valóban. Illés éppen a Hóreb hegyről, azaz a mózesi törvények átadásának a Sinai-hegyéről érkezett, ahol „az ÚR ezt mondta [Illésnek]: Gyere ki, és állj a hegyre az ÚR színe elé! És amikor elvonult az ÚR, nagy és erős szél szaggatta a hegyeket, és tördelte a sziklákat az ÚR előtt; – de az ÚR nem volt ott a szélben. A szél után földrengés következett; – de az ÚR nem volt ott a földrengésben. A földrengés után tűz támadt; – de az ÚR nem volt ott a tűzben. A tűz után halk és szelíd hang hallatszott.” (1Kir 19,11-12) Ezzel a szelíd hanggal parancsolta meg az Úr a térítő munkájában megfáradt Illésnek, hogy hívja el utódját, Elizeust.

Hogyan válaszol Elizeus Isten elhívására? Azonnal otthagyja az ökröket, és Illés után fut. A héber eredeti szöveg szerint Elizeus mintegy imádkozó fohászként könyörög Illésnek, hogy csak egy utolsó búcsút vehessen a szüleitől. Mennyire más ez, mint a Lukács szerinti evangélium embere, aki Jézusnak az Isten Fiának a felszólítására: „Kövess engem!” – húzódozva, halogatásként válaszolja: „Követlek, Uram... de előbb engedd meg... hogy búcsút vegyek házam népétől!” (Lk 9,61) Jézust nem lehet fél szívvel követni. Ezért mondja Jézus erre válaszként: „Aki az eke szarvára teszi a kezét, és hátratekint, nem alkalmas az Isten országára.” (Lk 9,62).

Az élet dolgait nem lehet hobbiszinten csinálni. Soha nem felejttem el. 12 éves voltam. Édesanyám 75 éves sógorával ketten „ástuk” ki a nyaraló kerítésének az alapozásához az árkot. Én vézna voltam – a sógor meg szívbeteg. Ezért – az akkori „munkánkat” a mai fejemmel „ásogatásnak” sem nagyon nevezném. Megérkeztek a faluból a kerítést lerakó munkások. Látva a girbe-gurba kaparást – kérdik a sógort: „*Hát mi ez, Bandi bá...? Ökkör-huggyozás?*” És itt – kitört a röhögés... Mi meg ott álltunk Bandi bával leforrázva, mint két kopasztott csirke... Akkor tanultam meg egy életre, hogy aki az eke szarvára teszi a kezét, az ne tekintessen jobbra – meg balra. Hátra meg pláne ne nézzen, mert attól már a Lót felesége is sóbálvánnyá vált... **Fogadjuk meg Pál apostol példáját, aki a Filippibelieknek írja, hogy „egyet teszek: ami mögöttem van – azt elfelejtve, ami pedig előttem van – annak nekifeszülve futok egyenest a cél felé – Isten mennyei elhívásának Krisztus Jézusban adott jutalmáért.”** (Fil 3,14) Ezt megismétlem, mert fontos: ami mögöttem van – azt elfelejtve, ami pedig előttem van – annak nekifeszülve futok egyenest a cél felé – Isten mennyei elhívásának Krisztus Jézusban adott jutalmáért.

Elizeus is pontosan ezt tette. Egyenest hazafutott, csókot adott a szüleinek, visszarohant (ahol a visszatérés héber igéje a hitben való megtérés fogalmával azonos), az addigi életét jelképező ökröket levágta, a saját munkaeszközeiből, az ökrök szerszámából, tüzet rakott, hálaadó lakomát tartott a 11 legényével, búcsút vett tőlük, követte Illést, és a szolgálatába állt. A héber szövegben a „szolgálatába állni” ige sokkalta kifejezőbb, mint a magyarban. Olyan, ritkán használt igeformában van, a piélben, amely csak a nagyon elszánt, a nagyon erős cselekvések kifejezésére van fenntartva. Ráadásként – az ezzel a szóval jelölt szolgálat nem ember szolgálata – hanem egyértelműen Isten szolgálata. Illés pontosan úgy vált új kiindulási ponttá Elizeus számára – mint ahogyan Izráel szent hegyén, a Hóreben, Isten vált új kiindulási ponttá – az addigra elkeseredett és megfáradt Illés számára.

Kedves Testvéreim! Vegyük észre, ha Isten ránk dobja a palástját. Akkor ne keressünk kifogásokat – hanem kövessük Urunk akaratát. Ami mögöttünk van: azt elfelejtve – ami pedig előttünk van: annak nekifeszülve – fussunk egyenest a cél felé: Isten mennyei elhívásának Krisztus Jézusban adott jutalmáért. Ámen.

Hallgassuk meg Lackfi János imagondolatait.

Mindjárt követlek Uram...
csak itt ez a mocskos hiúság:
folyton mások figyelmére ácsingózom,
meg kell ezzel birkóznom –
dolgozom rajta veszettül.

Mindjárt követlek, Uram...
alakulnak a dühkitöréseim,
ritkábbak, és kevésbé hevesek,
igyekszem átítatódni belülről a te békéddel,
menni fog, úgy érzem –
már egész sokat haladtam.

Mindjárt követlek, Uram...
egyre kevésbé vagyok kritikus embertársaimmal,
próbálom elfogadni őket,
sokszor idegesítőek,
de mindig eszembe jut, ahogy te
feltörő, önkéntelen szeretettel nézel rájuk
– és elszégyellem magam.

Mindjárt követlek, Uram...
csak még megfékezem a tekintetem,
ne cikázzon összevissza,
ne tekintse darab húsnak,
sem legelőnek a te kedves lányaidat,
ne birtokoljon – hanem áldjon.

Mindjárt követlek, Uram...
csak leszámolok ezzel a nyavalyás
rivalizálással – hej, miért is kellene
nekem ott is kaszálnom,
ahol nem vettem,
miért is kellene ott is győznöm,
ahol nem csatáztam,
– honnan ez a zabolázhatatlan
szomjúság és mohóság?

Értem én – igen – azt mondd:
hagyjam ott hálómat, bárkámat,
pénzváltó asztalomat –
és egyszerűen csak menjek veled...
Jó – de mi lesz akkor a sebeimmel?
A szégyeneimmel, a lelki leprámmal?
Ha valaki látná a bensőmet,
ahogy vagyok, elborzadna!

Te pont így akarsz áldássá tenni?
Öleljem át csonka-bonkaságaimat?
Nem baj, ha hol evvel – hol avval küszködöm?
Csak maradjak veled:
és akkor fényben fog ázni
minden hibám és gyengeségem...?

Imádkozzunk.

Megváltó Krisztusunk! Feltámadt Urunk!
Kérjük, hogy ölelj át bennünket minden csonka-bonkaságunkkal!
Taníts meg minket a Te útjaidra, hogy járhassunk a Te igazságodban.
Vehessük észre, ha ránk dobod a Te palástodat.
Add meg, hogy kifogások nélkül követhessük a Te akaratodat.
Add meg, hogy ami mögöttünk van, azt elfelejtve –
ami pedig előttünk van – annak nekifeszülve
futhassunk egyenest a cél felé –
az általad a keresztfán kivívott örök élet felé.

Ezek szekerekben, amazok lovakban bíznak.
Mi pedig az Úrnak, a mi Istenünknek nevééről emlékezünk meg.
Ámen.

Kedves Testvéreim! Végezetül felállva fogadjátok az áldást.
Az Úr Jézus Krisztus kegyelme,
az Atyaisten szeretete
és a Szentlélek közössége legyen velünk!
Ámen.